

Arrest

nr. 253 372 van 22 april 2021
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DE VIRON
Wijnheuvelenstraat 41
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota worden de nuttige feiten opgelijst als volgt:

“Verzoeker zou op 05.01.2001 naar België zijn gekomen.

Hij diende op 15.03.2007 een verblijfsaanvraag in op grond van oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 21.01.2008 werd die aanvraag onontvankelijk bevonden en verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op diende 25.06.2009 diende verzoeker een verblijfsaanvraag in op grond van medische redenen. Die aanvraag werd op 09.04.2013 ongegrond bevonden en verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24.06.2018 kreeg verzoeker een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Per arrest van 14.05.2019 met nummer 220.963 werd die beslissing van 09.04.2013 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 28.05.2019 werd een beslissing tot ongegrondheid van de voormelde 9ter-aanvraag genomen. Tevens kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 08.12.2019 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Tevens kreeg hij een inreisverbod van 2 jaar opgelegd".

Bij arrest nr. 230 100 van 12 december 2019 werd de vordering tot schorsing verworpen, die deel uitmaakte van het schorsings- en annulatieberoep dat verzoeker op 19 augustus 2019 had ingediend tegen de beslissingen van de verwerende partij van 28 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond werd verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De versnelde behandeling van de vordering tot schorsing werd gevraagd via een verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 10 december 2019.

Bij arrest nr. 230 557 van 19 december 2019 werd de vordering tot schorsing verworpen die bij uiterst dringende noodzakelijkheid was ingediend op 10 december 2019 tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 december 2019.

Op 27 januari 2020 werd verzoeker gerepatrieerd naar Spanje, nadat hij eind december 2019 had te kennen gegeven dat hij naar daar wou vertrekken, gelet op zijn Spaanse verblijfskaart.

Bij arrest nr. 235 522 van 23 april 2020 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen dat verzoeker op 17 december 2019 had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 december 2019.

Bij arrest nr. 248 136 van 26 januari 2021 werd het schorsings- en annulatieberoep verworpen dat verzoeker op 19 augustus 2019 had ingediend tegen de beslissingen van de verwerende partij van 28 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Bij arrest nr. 249 874 van 25 februari 2021 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen dat verzoeker op 10 december 2019 had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 december 2019

Het inreisverbod voor twee jaar dat de verwerende partij heeft opgelegd op 8 december 2019 vormt de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Lier op 07/12/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : M.M.

voornaam :

geboortedatum : 01.01.1962

geboorteplaats :

nationaliteit : Pakistan

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/12/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 21/01/2008 dat hem betekend werd op 06/08/2008

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 28/05/2019 dat hem betekend werd op 18/07/2019

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 21/01/2008 dat hem betekend werd op 06/08/2008

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten van 28/05/2019 dat hem betekend werd op 18/07/2019

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 bis ingediend op 15/03/2007 werd bij beslissing van 21/01/2008 als onontvankelijk beschouwd.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 ter ingediend op 25/06/2009 werd bij beslissing van 28/05/2019 als ongegrond beschouwd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart op 08/12/2019 aan de politie van PZ Lier niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende eerder op 25/06/2009 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op basis van artikel 9 ter (om medische redenen), maar dit werd op 28/05/2019 als ongegrond beschouwd. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“PREMIER MOYEN pris de la violation des articles 41,42 et 58 de la loi du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative ; Violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, violation du principe général du droit de l'union d'être entendu préalablement avant qu'une décision soit prise «audi alteram partem » ; ”

Hij betoogt als volgt :

“Branche unique.

L'acte attaqué en ce qu'il a été rédigé en langue néerlandaise viole la loi sur l'emploi des langues en matière administrative et doit être annulé conformément à l'article 58 de la loi.

En effet, conformément à l'article 41 de la loi du 18.07.1966 sur l'emploi des langues en matière administrative :

« Art. 41. § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues. dont ces particuliers ont fait usage. »

L'article 42 de la même loi énonce clairement :

« Art. 42. Les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues, dont le particulier intéressé requiert l'emploi. »

La partie adverse a pris l'acte attaqué en néerlandais alors que le requérant ne parle pas cette langue et alors que le requérant, dès son arrivée, a choisi de s'adresser à l'administration en langue française.

Le requérant a fait sa déclaration d'arrivée à la commune de Molenbeek-Saint-Jean en français

Tous les contacts entre le requérant et la partie adverse avant la prise de l'acte attaqué ont été en français.

Les précédents actes pris par la partie adverse à l'égard du requérant ont toujours respecté sa volonté d'être délivrés en français.

Les précédentes décisions de refus de 9 ter et OQT sont rédigées en langue française. ((cce 236101)

Le requérant a toujours demandé que la partie adverse utilise cette langue dans leurs rapports et l'article 42 de la loi énonce clairement que la partie adverse se doit d'employer la langue que le particulier requiert quand il rédige des actes à son encontre. Le requérant a rappelé lors de son arrestation qu'il ne comprenait pas le néerlandais.

Force est de constater que la partie adverse n'a pas respecté le choix du requérant et lui a imposé la langue néerlandaise quand elle a rédigé l'acte attaqué.

Deuxième Branche.

Il ressort des actes attaqués que le requérant indique clairement qu'il ne comprend pas le néerlandais et qu'on n'a pu lui expliquer dans une langue qu'il comprend les actes qui lui ont été remis et qu'il refuse donc de les signer ;

Or, lorsque la partie adverse prend une nouvelle mesure dans le cadre du retour, à savoir la notification d'une interdiction d'entrée elle doit l'entendre préalablement pour s'assurer que sa décision ne risque pas de porter atteinte à sa vie familiale et à sa santé au sens de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 pris en exécution de l'article 5 de la directive retour 2008/115 ; elle reconnaît d'ailleurs le principe de cette obligation, notamment dans le cadre de la procédure initiée devant la Cour constitutionnelle N° 112/2019 du 18.07.2019 ;

« B.7.5. Comme le relève le Conseil des ministres, l'application de ces dispositions dans le respect des dispositions conventionnelles évoquées en B.7.3 suppose nécessairement que, notamment dans les hypothèses dans lesquelles un laps de temps significatif s'est écoulé entre la prise de la décision d'éloignement sous la forme d'un ordre de quitter le territoire et la mise en oeuvre effective de cet ordre, le ministre ou son délégué effectue un nouvel examen du risque de violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme au moment de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire. » B.7.5. Comme le relève le Conseil des ministres, l'application de ces dispositions dans le respect des dispositions conventionnelles évoquées en B.7.3 suppose nécessairement que, notamment dans les hypothèses dans lesquelles un laps de temps significatif s'est écoulé entre la prise de la décision d'éloignement sous la forme d'un ordre de quitter le territoire et la mise en oeuvre effective de cet ordre, le ministre ou son délégué effectue un nouvel examen du risque de violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme au moment de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire. »

Elle n'a pu procéder à un examen minutieux des risques de violation des articles 3 et 8 de la CEDH dans la mesure où le requérant n'a pas compris les questions qu'on lui posait et n'a pu s'exprimer en français pour répondre à ces questions ;

Ainsi, le policier relève étonnamment que « Betrokkene verklaart aan de politie van PZ Lier geen medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst »... cette déclaration doit être prise avec les plus grandes réserves et laissent penser que le requérant n'a pas compris la question, sachant qu'il mentionne dans l'acte attaqué qu'il indique qu'il ne comprend pas le néerlandais et surtout qu'il a contesté le 14/8/2019 la décision de refus de séjour 9 ter, considérant au contraire que son état de santé l'empêchait de rentrer dans son pays ;

L'absence d'audition préalable dans une langue comprise par lui rend la décision mal motivée et justifie son annulation ;

En effet, la partie adverse, qui sait délibérément que le requérant a fait choix du français dans le cadre des demandes antérieures, ne peut respecter valablement le principe audi alteram partem, alors que le requérant indique de manière précise qu'il ne comprend pas le néerlandais ;

L'acte attaqué viole les articles 41 et 42 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. le principe général du droit de l'Union d'être entendu préalablement ainsi que le principe du droit à un recours effectif visé à l'article 13 de la CEDH ;

L'acte attaqué doit être annulé.”

2.2. Verzoeker valt er in een eerste onderdeel van het middel over dat de bestreden beslissing werd opgesteld in het Nederlands, daar waar hij deze taal niet spreekt, de contacten die hij heeft gehad met de verwerende partij en met de gemeente in het Frans verliepen, de voorgaande beslissingen in het Frans werden getroffen en hij in zijn contacten met de verwerende partij steeds om het gebruik van de Franse taal had gevraagd.

2.3. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. De bestreden beslissing vormt geen antwoord op een aanvraag. De bestreden beslissing is geen ‘akte’ waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (Taalwet Bestuurszaken), het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het is een ambtshalve beslissing, getroffen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door een agent van de politiezone Lier, gelegen in het Nederlandstalig gebied, waar verzoeker werd aangetroffen. De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van verzoeker, diende conform de Taalwet Bestuurszaken (artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, a) dan ook te worden opgesteld in de taal van het gebied waar de verzoekende partij woont, verblijft, of wordt aangetroffen (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741).

2.4. Het gegeven dat verzoeker in zijn contacten met de verwerende partij om het gebruik van de Franse taal had gevraagd, impliceert niet dat de verwerende partij een andere taal kan gebruiken dan deze die haar door de Taalwet Bestuurszaken wordt opgelegd. Dat de verwerende partij in het verleden in de Franse taal een antwoord verstrekke op een vraag van de verzoekende partij of eerdere beslissingen in het Frans trof, houdt niet in dat zij deze taal ook dient te hanteren bij het nemen van een

politiemaatregel op het ogenblik dat de verzoekende partij wordt aangetroffen in het Nederlandse taalgebied.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.5. In een tweede onderdeel van het middel benadrukt verzoeker dat hij het Nederlands niet beheerst en dat hij de bestreden beslissing niet heeft getekend omdat hij ze niet verstond en ze hem ook niet werd uitgelegd in een taal die hij verstond. Verder wijst hij op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat de verwerende partij hem had moet horen voordat de bestreden beslissing werd getroffen, dit om na te gaan of er geen beletsel is in het kader van zijn gezinsleven of zijn gezondheidstoestand. Hij haalt voorts een uittreksel aan uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 met nr. 112/2019. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen nauwgezet onderzoek kon doen naar het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM omdat hij de vragen niet begreep die hem in het kader van het hoorrecht werden gesteld en hij zich niet in het Frans kon uitdrukken om ze te verwoorden. Verzoeker distantieert zich uitdrukkelijk van de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Betrokkene verklaart op 08/12/2019 aan de politie van PZ Lier geen medische problemen te hebben die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst.”* Dit wijst er volgens hem nogmaals op dat hij de vragen niet goed heeft begrepen, gezien het beroep dat hij heeft ingediend tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Uit dit beroep volgt, aldus verzoeker, duidelijk dat hij wegens zijn medische situatie niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong. Verzoeker is van oordeel dat de afwezigheid van een gehoor in een taal die hij begrijpt moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.6. Het Hof van Justitie heeft in meerdere arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). De Raad van State heeft voorts in zijn arrest van 28 oktober 2016 met nr. 236.329 gesteld: *“le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union. Le principe audi alteram partem s’impose en effet à l’administration lorsqu’elle envisage de prendre une décision défavorable à son destinataire.”*

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat een politieambtenaar van de politiezone Lier verzoeker hoorde op 7 december 2019. Het verslag hiervan dat werd doorgestuurd naar de verwerende partij luidt als volgt: *“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven ? Neen geeft geen reden van aanwezigheid Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand ? Neen, is in het bezit van doktersvoorschriften met aidsremmers. Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan ? Neen. (...)”* In het administratief dossier bevindt zich ook een *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* van 8 december 2019, opgesteld door een inspecteur van de politie. Hierin wordt aangekruist dat het gehoor verliep zonder bijstand van een tolk. Verzoeker zou blijkens dit formulier onder meer hebben verklaard dat hij snel wil terugkeren naar Pakistan en dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om terug te keren naar zijn herkomstland. Dit formulier werd niet ondertekend door verzoeker.

2.8. Zelfs al kunnen er zeker vragen gesteld worden bij de wijze waarop het gehoor van verzoeker is verlopen, met name blijkbaar zonder bijstand van een tolk, feit is dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 25 juni 2009 die op 28 mei 2019 ongegrond werd verklaard.

2.9. Verzoeker heeft geen nieuwe elementen aangebracht inzake zijn gezondheidstoestand sedert de verwerping op 28 mei 2019 van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Minstens houdt verzoeker niets anders voor. Bij de totstandkoming van de voormelde beslissing baseerde de verwerende partij zich op het advies van de arts-adviseur van 22 mei 2019. Blijkens het administratief dossier stelde deze arts aan de hand van de ingediende medische attesten vast: *“pathologies étayant la demande: HIV, broncho-pneumopathie obstructive”*. Aan de hand van een uitgebreid verslag komt de arts-adviseur tot de conclusie: *“Le requérant est maintenant âgé de 57 ans; Il présente une infection HIV/VIH. Du point de vue médical, sur base des documents fournis par le requérant, nous pouvons conclure que la pathologie dont il souffre depuis des années peut être contrôlée par un traitement adéquat qui est accessible et disponible dans le pays de retour. Cette pathologie n'entraîne pas un risque réel pour la vie du requérant, pour son intégrité physique ou encore de risque de traitement inhumain ou dégradant vu que le traitement et le suivi médical sont disponibles et accessibles au Pakistan. D'un point de vue médical, il n'y a donc pas de contre-indication à un retour au pays d'origine, le Pakistan.”* De arts-adviseur stelde dus vast dat verzoeker al enkele jaren lijdt aan HIV – de ziekte waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift – maar dat deze ziekte onder controle kan worden gehouden door een adequate behandeling die beschikbaar en toegankelijk is in Pakistan. Op grond hiervan concludeert hij dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De beroepen tegen deze beslissing werden verworpen bij arrest nr. 230 100 van 12 december 2019 en arrest nr. 248 136 van 26 januari 2021 (cf. punt 1.). In arrest nr. 230 100 van 12 december 2019 werd over dit advies van de arts-adviseur gesteld: *“Le Conseil observe que l'avis médical du 22 mai 2019, réalisé par le médecin conseil de la partie défenderesse, est extrêmement complet et précis. Il estime que ledit avis témoigne, à l'inverse de ce que soutient la partie requérante, d'un examen particulièrement rigoureux de la situation médicale du requérant et de l'accessibilité à un traitement médical adéquat dans son pays d'origine. Sur la base d'un raisonnement détaillé, où il explique notamment qu'il existe une médication alternative possible pour le requérant et qu'il considère que le système de soins de santé au Pakistan offre une possibilité au requérant d'y recevoir un suivi médical adéquat, le médecin conseil de la partie défenderesse a légitimement conclu que l'éloignement du requérant vers le Pakistan n'induirait pas un risque de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH.”*

2.10. Verzoeker brengt helemaal geen medische elementen aan die hij bij zijn gehoor in een taal die hij beheerst zou hebben aangebracht en die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker brengt zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota geen enkel stuk bij waaruit kan blijken dat zijn gezondheidstoestand is veranderd en/of dat de bevindingen omtrent zijn gezondheid – zoals opgenomen in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 mei 2019 – incorrect en/of niet meer actueel zouden zijn.

2.11. Gelet op dit alles kan geen schending van het hoorrecht worden weerhouden. Verzoeker brengt immers helemaal geen medische elementen aan, noch elementen inzake zijn gezins- en familielevens die hij bij zijn gehoor zou hebben aangebracht in een taal die hij beheerst en die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

2.12. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen vermits dit artikel de verwerende partij verplicht om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familielevens. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel maar desalniettemin blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers medische situatie door te verwijzen naar een ongegrond verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat er geen sprake is van een gezinsleven of minderjarige kinderen in België en verzoeker brengt geen elementen aan inzake een gezins- en familielevens waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

2.13. Voor wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar punt B.7.5. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 met nr. 112/2019, luidt dit als volgt: *“B.7.5 Zoals de Ministerraad opmerkt, veronderstelt de toepassing van die bepalingen met inachtneming van de in B.7.3 vermelde verdragsbepalingen noodzakelijkerwijs dat, met name in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het nemen van de beslissing tot verwijdering in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel een nieuw onderzoek verricht van*

het risico op schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens."

2.14. De bestreden beslissing is geen bevel om het grondgebied te verlaten waarop voormelde passage van het arrest van het Grondwettelijk Hof betrekking heeft. Alleszins, samen met de verwerping van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische reden op 28 mei 2019 die zoals gezegd steunde op een advies van een arts-adviseur van 22 mei 2019, gaf de verwerende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten. De thans bestreden beslissing werd getroffen op 8 december 2019, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Er zit dus een periode van tien maanden tussen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2019 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2019 waarmee de thans bestreden bijlage 13sexies gepaard gaat. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk aandacht besteedt aan het risico op schending van artikel 3 van het EVRM, dit in het licht van verzoekers medische situatie. Verzoeker slaagt er niet in deze beoordeling aan het wankelen te brengen en hij brengt zoals gezegd ook geen elementen aan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar punt B.7.5. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 met nr. 112/2019.

2.15. Waar verzoeker benadrukt dat hij het Nederlands niet beheerst en dat hij de bestreden beslissing niet heeft getekend omdat hij ze niet verstond, dient de Raad op te werpen dat huidig beroep getuigt van het feit dat verzoeker de bestreden beslissing wel heeft begrepen en zijn rechten van verdediging ten volle kan uitoefenen.

2.16. Aangezien geen schending blijkt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan geen schending worden weerhouden van artikel 13 van het EVRM waarnaar verzoeker in fine van zijn betoog verwijst.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Derhalve is het eerste middel ongegrond.

2.17. In een tweede middel werpt verzoeker op:

"violation des articles 74/11 de la loi du 15.12.1980, des articles 3 et 13 de la CEDH, de l'article 1, 5 de la directive 2008/ 115, des articles 4, 19 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ,des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur l'obligation de motiver formellement les actes administratifs et adéquatement les actes administratifs violation du principe général de bonne administration , principe de minutie et de précaution, erreur dans l'appréciation des faits ; violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, violation du principe général du droit de l'Union européenne des droits de la défense, et particulièrement du principe audi alteram partem ; "

Hij betoogt als volgt :

"La partie requérante a formé un recours en annulation et en extreme urgence, contre la décision de quitter le territoire sans délai ;

Or la décision attaquée condition l'interdiction d'entrée à cet OQT et considère que l'interdiction d'entrée est notifiée parce qu'un OQT sans délai est notifié.

A partir du moment où votre conseil annule l'OQT notifié sans délai, il y a lieu d'annuler l'interdiction d'entrée, acte nécessairement accessoire et lié à l'OQT notifié au même moment ;

Les motifs d'annulation de l'OQT sont repris ci-dessous et justifient l'annulation de l'interdiction d'entrée également intimement lié ;

Concernant la décision de notifier un OQT sans accorder un délai pour quitter le pays ; violation des articles 7. 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980, des articles 3 et 13 de la CEDH, de l'article 1, 5 de la directive 2008/ 115, des articles 4, 19 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ,des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur l'obligation de motiver formellement les actes administratifs et adéquatement les actes administratifs violation du principe général de bonne administration , principe de minutie et de précaution, erreur dans l'appréciation des faits ; violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents

de la cause, violation du principe général du droit de l'Union européenne des droits de la défense, et particulièrement du principe audi alteram partem ;

Première Branche,

La partie adverse invoque le fait que le requérant est sans document de séjour requis et n'invoque pas d'éléments au sens de l'article 74/13 de la loi ;

En effet, la partie adverse souligne que le requérant invoque des problèmes médicaux, mais que ceux-ci ont été déjà examinés dans le cadre du refus de 9 ter ;

Sur ce point la cour Constitutionnelle a encore confirmé dans un arrêt récent arrêt 186/2019 :

B. 10. Par son arrêt n° 112/2019 du 18 juillet 2019, la Cour a jugé que, dans les hypothèses dans lesquelles un laps de temps significatif s'est écoulé entre la prise de la décision d'éloignement sous la forme d'un ordre de quitter le territoire et la mise en œuvre effective de cet ordre, le ministre ou son délégué effectue un nouvel examen du risque de violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, au moment de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire. Elle a également jugé que la décision d'éloignement effectif, que celle-ci coïncide avec la délivrance d'un ordre de quitter le territoire ou qu'elle soit prise après un ordre de quitter le territoire décerné antérieurement, constitue une décision d'éloignement au sens de l'article 12. paragraphe 1. de la directive 2008 115 CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 « relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier » (dite la directive « retour »). qui doit être rendue par écrit, doit être motivée et peut faire l'objet d'un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers.

Or , la partie adverse doit donc faire un nouvel examen du risque médical si elle adopte une décision retour qui n'est pas concomitante au refus de de 9 ter ou en tout cas indiqué en quoi le laps de temps n'est pas significatif au sens de l'arrêt et doit prendre en considération tous les éléments portés à sa connaissance dont le recours introduit contre la décision de refus de 9 ter et les informations qui ont été transmises par le requérant dans le cadre du 9 ter et du recours 9 ter sur l'accessibilité et la disponibilité des soins aux pays d'origine ;

En se référant simplement à sa décision, sans tenir compte des développements ultérieurs figurant au dossier administratif pour considérer qu'il n'y avait pas d'atteinte d'un risque de traitement inhumain, la partie adverse viole l'article 3 et 13 de la CEDH et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980;

Deuxième branche,

En ce que la partie adverse invoque comme premier argument pour délivrer un OQT sans délai en exécution de l'article 74/14 § 3-1° le risque de fuite ;

Cette décision n'est pas valablement motivée puisque la partie adverse n'indique pas les raisons de fait qui justifient les craintes de fuite alors que le requérant a signalé son adresse dans le cadre de la procédure de 9 ter pour lequel un recours est pendant devant Vous et a été rechercher la décision querellée à la commune lorsque la partie adverse a rejeté sa demande de refus de 9 ter ;

Cette motivation stéréotypée viole le principe de motivation et de minutie ; voir en ce sens votre arrêt du 13/2/2013 n°97.083

l'acte n'est pas valablement motivé et l'acte attaqué doit être annulé ;

troisième Branche,

La partie adverse motive sa décision de délivrer un OQT sans délai pour quitter le pays sur base de l'article 74/14 §3 4° de la loi du 15 décembre 1980 ;

Or, cette disposition a disparu de la loi au moment de l'adoption de l'acte attaqué :

La motivation de supprimer un délai pour quitter le pays n'est pas motivée valablement en droit ;

Quatrième branche,

Les éléments de faits qui conduisent la partie adverse a supprimé le délai pour quitter le territoire ne sont pas fondés :

Ainsi, la partie adverse invoque le fait que le requérant a reçu un OQT du 6.08.2008 ;

Elle omet néanmoins de préciser qu'elle a considéré elle-même que cet ordre de quitter a perdu son effectivité, puisque suite au refus de 9 ter. elle a notifié un nouvel OQT le 9/04/2013 qui a été annulé par votre conseil, par arrêt du 14.05.2019 n° 220.963 ;

Suite à cet arrêt d'annulation la partie adverse a notifié un nouvel OQT le 18.7.2019. dont la légalité est contestée devant vous :

De même le rejet du 9 bis en 2008 ne peut non plus fonder le motif de refus de délai, sachant qu'un 9 ter a été invoqué par la suite par le requérant : que votre conseil a annulé la décision de la partie adverse le 14.05.2019 et qu'un recours contre le nouveau refus de 9 ter pris le 28.5.2019. notifié le 18/7/2019 est pendant.

Sachant que le caractère effectif des recours contre des refus de 9 ter doit être garanti conformément à la jurisprudence dégagée tant par la CJUE dans le cadre des arrêts BODJ et ABDIDA. que dans le cadre de la CEDH la partie adverse ne peut se fonder sur ces décisions pour affirmer que le refus de quitter volontairement le pays n'est pas démontré alors qu'un recours est toujours pendant devant le CCE sur le mérite de la décision de refus de 9 ter et d'OQT adopté par la partie adverse le 28.05.2019.

L'acte attaqué n'est donc pas motivé ni en fait ni en droit ;"

2.18. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop verzoeker artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Voorts zijn de andere onderdelen van het middel gekoppeld aan een betoog dat geheel is gericht tegen de bijlage 13septies van 8 december 2019 waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Onderdelen van een middel die zijn gericht tegen andere beslissingen dan de bestreden beslissing zijn onontvankelijk.

2.19. Het is wel waar dat als het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het inreisverbod gepaard gaat, wordt vernietigd, dit tevens leidt tot de vernietiging van het inreisverbod aangezien het hiervan een accessorium vormt. Echter blijkt uit het gestelde in punt 1 dat de annulatieberoepen die werden ingediend tegen de bijlage 13septies van 8 december 2019 werden verworpen.

Het tweede middel is onontvankelijk

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA